

kaldt, lad os kalde det karenstid for at kunne søge dansk statsborgerskab på lad os sige 10 år, så mener vi ikke, at folk skal straffes yderligere.

Hvis folk på grund af, hvad ved jeg, afasi, døvhed eller andre aldersbetingede sygdomme ikke kan indlære dansk, så mener vi ikke, at de skal straffes yderligere ud over den sygdom, de har pådraget sig.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Ja, jeg beklager meget, at jeg har citeret på latin. Jeg skal straks oversætte, hvad de latinske ord betyder: I øvrigt mener jeg, at Kartago bør ødelægges – ikke fordi der er noget Kartago her i landet.

Jeg må også beklage, at jeg åbenbart har overtrådt en regel med hensyn til at sige noget, der blev drøftet på udvalgets møde. Jeg kan nu sige, at det var en ganske generel drøftelse, så der er ikke nogen hemmeligheder, der er blevet røbet, og jeg er ganske overbevist om, at hr. Kamal Qureshi siger de samme ting også uden for udvalgsværrelset.

Det var en principiel diskussion, jeg ønskede at rejse med bl.a. hr. Kamal Qureshi om, hvad samvittighed er. Det vil sige stikke nogle spade-stik dybere end den normalt meget overfladiske debat, der finder sted i dette Folketing, og det synes jeg ikke kan skade sagen; jeg vil mene, at det gavner den.

Må jeg lige sige: Naturligvis er det regeringens lovforslag, og det er det, Dansk Folkeparti stemmer imod. På det felt er vi afgørende uenige med regeringen og håber, at regeringen vil lytte til os, sådan at der kommer en ganske anden praksis på det område.

Og så lige til hr. Kramer Mikkelsen, der taler om, at jeg er argumentresistent. Det kunne jo måske hjælpe, hvis man fremsatte nogle argumenter. Det var måske muligt, at man så faktisk kunne snakke om det. Men jeg vil indrømme, at når man graver det spade-stik dybere, som den socialdemokratiske ideologi normalt ikke gør, kan det godt være, at det kommer til at knibe for hr. Kramer Mikkelsen. Men det er faktisk ikke min skyld; det er måske det, at man befinder sig i en overfladiskhed, der gør, at man ikke kan svare.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kamal Qureshi for anden gang.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Så er det godt lige at tage en tår vand for ikke at komme til at sige noget, som man ikke burde sige her fra talerstolen.

Inden hr. Søren Krarup snakker om samvittighed, synes jeg i hvert fald, hr. Søren Krarup skal vide, at jeg i mit lægelige virke har stået i en praktisk situation, hvor jeg dagligt skulle tage stilling til samvittighedsspørgsmål i konkrete situationer, ikke fra en prædikestol, hvor det kun er teori, teori og teori, og hvor det hele er samvittighed uden indhold, uden praksis, uden menneskeskæbner foran sig.

Det er nok forskellen på at stå og uden omkostninger fra en prædikestol at kunne snakke om samvittighed og så det at stå med virkeligheden i hånden. Der må jeg indrømme, at hvis teori og virkelighed står over for hinanden, er det min erfaring, at det ofte er virkeligheden, som har ret.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg havde måske egentlig forventet, at formanden greb ind endnu en gang.

Til hr. Søren Krarup vil jeg sige, at det hjælper ikke, at det er en generel drøftelse eller en drøftelse af en hvilken som helst karakter. En drøftelse fra et udvalgsmøde må der ikke refereres fra. Det tillader jeg mig at sige herfra som formand for Indfødsretsudvalget.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det mener jeg nu blev sagt utrolig tydeligt. Og hvad folk derudover vil sige, kan jeg næsten ikke gribe ind over for, selv om det kan være hårdt at lade være.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil jo sige over for hr. Kamal Qureshis opregning af alle sine gode gerninger, at det er faktisk ikke dem, sagen drejer sig om.

Det drejer sig om, hvad samvittighed vil sige. Det drejer sig om, at samvittighed er et forhold, et etisk forhold, en bundethed til noget ganske bestemt i spørgsmålet om indfødsret, en bundethed til det danske folk. Og det er det, jeg så særligt savner hos flertallet i dette Ting, hvor man uden betænkning slipper mange tusind, 20.000 på årsbasis, ind i landet uden at undersøge deres forhold, sådan som grundloven kræver, uden overhovedet at gøre det, som er vores pligt.